

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1721. usque ad annum 1724

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1783

VD18 90119304

§. 59. Catholici in Sinensi Imperio acerbius vexati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67596)

revocaret, ac interim ab omnibus Ec-
 clesiasticis & Academicis functionibus
 suspensus cunctas litis expensas solve-
 ret (*). Ipse vero veritus, ne insuper
 contra conscientiae dictamen (uti ipse
 inquiebat) & veritatem agnitam suam
 responsionem revocare & formula-
 rio contra Jansenium juxta sensum Bullae
Vineam Domini subscribere, pure ac
 simpliciter Bullam *Unigenitus* recipere
 a Mechliniensi Archiepiscopo cogeretur,
 octoginta duos annos natus e Patria
 sua & Lovaniensi urbe clam aufugit,
 a Steenhovio & Varleto Ultrajecti sum-
 mis honoribus exceptus, atque ad Se-
 minarium Amisfortiense nuper a Clero
 erectum admissus.

Sæc. XVIII.
 A. C. 1724.

§. LIX.

*Catholici in Sinensi Imperio acerbius
 habiti.*

Postquam Yum-Chim seu *Juntschin* P. Flor. Bahr
 nov. not.
 supremum Sinensis Imperii solium Chin. p. 133.
 Binn. App.
 sibi a suo Patre destinatum conscende-
 rat, omnium fratrum suorum, quorum erud. Part.
 plurimos habebat, invidiam sustinuit: XII. lib. I.
 Ut ergo illis omnem nocendi opportuni-
 tatem adimeret, intra breve temporis art. 2.
 Du Halde
 descr. Sin.
 spatium ex illis primo & secundo ge-
 nitam, Imp. tom. 3.
 Sect. I.
 pag. 158.

(*) In apologia pro fuga sua.

Sæc. XVIII. nitum, quos eorum Parens jam antea
 A. C. 1724. Majestatis reos damnaverat, in arctio-
 rem ac perpetuum carcerem coniecit, alios quatuor interfici jussit, alios vero
 in exilium detrudit. Præ ceteris vero acriore odio insectabatur natus
 Fratrem suum, quem a Patre Mourao ad Imperii successionem defuncto Patri
 suo propositum noverat. Hunc ergo unacum præfato Patre catenis conlatis
 ad munitissimam Provinciæ *Xan Si* urbem *Tai Tum Fu* octoginta Gallicis levis
 Peckino distitam deportari, ac quævis in separato cubiculo includi jussit,
 ubi fame & siti, æstu ac frigore, aliisque incommodis vexabantur: Cum scilicet
 tem ambo inter gravissimas hæc miserias diutius, ac novus Imperator spe-
 raverat, vitam protraherent, hic denique ac severius in eos inquiri præcepit:
 Mandarinum ergo ad aucupandam Imperatoris gratiam intenti, accusabant il-
 los, quod per foramen quadrilateræ formæ quotidie mutua inter se collo-
 quia haberent: Quamprimum Imperator hæc inaudierat, conjurationis in
 se consilia consilari, Principem abdu-
 bio Christianorum Sacra suscepisse, at-
 que a Patre Mourao lustrali aqua tin-
 ctum fuisse suspicabatur: Augebatur
 ejus suspicio, dum in Principis cubiculo
 Europæum Abecedarium reperiebatur
 qu

quod Mandarinum arcanos characteres, Sæc. XVIII.
 quibus conjurationis capita aliis occultantur, esse mentiebantur: Nulla igitur mora Imperator Principem ad Urbem *Pao Tim Fu* transferri, atque in teterrimum ergastulum conjici præcepit, cujus squallore etiam paulopost contabuit. Patrem vero Murao ter equaleo tortum suspendio necari jussit, ne tamen infami supplicio periret, ex singulari beneficio Imperator eidem holosericum funem transmisit, ut semetipsum strangularet; cum autem Pater Murao sui ipsius carnifex esse nec vellet, nec posset, supinus scamno funibus alligatur, saccoque saburra pleno in ejus os violenter intruso, die vigesima quarta Augusti Anno 1726. suffocatur: corpus autem ipsius in rogam injicitur, cineribus in præterfluentem projectis. Vespere demum duo Christiani, qui huic Patri postrema detulerant obsequia, residua corporis sui ossa collegerunt, atque cuidam cistæ imposita Peckinum ad Jesuitas transmiserunt, ab eis in cæmeterio sepulta.

Nec mitius Imperator cum Mandarinis agebat, quorum plures aut morte aut exilio multavit; totam vero suæ sævitiei molem in Missionarios, ceterosque Catholicos effundendi occasiones studiose quærebat: Nec ejus votis

Sæc. XVIII. diu deerant Provinciarum Gubernato-
A. C. 1724. res ad Aulæ auram compositi; Hi e-
 nim, cum remissum in Missionarios Im-
 peratoris animum deprehenderent, eun-
 que ad excipiendas querelas contra
 ipsos delatas omnino facilem, pronun-
 que cernerent, omni ferme die Literarum
 Viris Apostolicis infensissimi libellos
 supplices accusationibus turgidos Im-
 peratori porrexere, criminantes, quod
 Missionarii sacratissimas Imperii leges
 invertere, publicamque tranquillitatem
 inturbare molirentur: cum ergo in-
 quietissimus hic accusationum tum
 quotidie Imperatoris circumsonaret ani-
 mum, & aliunde præconcepta opinio,
 quod ob nimiam familiaritatem, atque
 immodicam Missionariis indultam liber-
 tatem defuncti Patris sui honori plurimum
 decessisset, ejus mentem penitus
 occupasset, hinc mirum adeo non est,
 quod oblatas in Christianos sævienti
 occasiones ambabus ulnis arripuerit.
 Prima furoris tempestas Fockiensi re-
 cubuit Provinciæ; in Urbe enim *Fou-
 gan Hien* Christianis magno numero
 ibidem degentibus sacri Evangelii pa-
 bulum publice propinabant duo Patres
 Dominicani ex Insulis Philippinis huc
 delati, qui Evangelicæ legis Zelo et
 pietatis ardore animati, quamvis ab
 Imperatore defuncto libertatis literas

eoquod prohibitos ritus damnassent, ^{Sæc. XVIII.}
 non recepissent, plures tamen Ecclesias ^{A. C. 1724.}
 ex collectis Christianorum pecuniis e-
 rexerunt, utriusque sexus homines Eu-
 ropæos simul in Tempia ad rem Divi-
 nam & Catechesin admifere, necnon
 puellas honestiores ad emittendum Vir-
 ginitatis votum recta & optima inten-
 tione permoverunt, quæ tamen omnia
 Sinenses tanquam rem indecoram ac
 probrosam detestantur: Iniquissimo au-
 tem tempore factum, ut quidam Sinen-
 sis Baccalaureus, qui in eadem Urbe
 fidem Catholicam amplexus erat, cum
 quodam ex his Patribus Dominicanis
 altercaretur, atque de gravi crimine
 reprehensus, a vera fide deficeret. Hic
 ergo cum aliis literatis conspiratione
 facta libellum supplicem mendaciis ac
 criminationibus refertum componit,
 & præter præfata, quæ Sinensibus ab-
 ominanda noverat, insuper Europæos
 ac præcipue ambos Dominicanos ac-
 cusat, quod hi ex novæ hujus legis
 ac sectæ jam latius propagatæ præ-
 scripto defunctis haud ultra debitum
 honorem exhiberi permetterent, adeo,
 ut Patris & Matris etiam, quam-
 primum e vivis excessissent, nulla am-
 plius memoria fieret, & ipsius etiam
 familiæ origo in oblivione habere-
 tur, proin in hac secta homo sine aqua

Sæc. XVIII.

A. C. 1724.

sine scaturigine, & sicut arbor sine radice esset, ac denique Sinenses in Europæos transmigrarent. Hunc libellum nefarius hic Apostata ad *Zung num* seu Fockiensis Provinciæ Præsidem detulit, qui in Dominicanos jam in latebris delitescentes inquiri, Tempia partim concremari, partim profanata in Scholas aut delubra converti præcepit: Nec his contentus, hujus Apostatæ querelas etiam ad ipsum *Tong Tou* detulit, qui mox illius Provinciæ Mandarinos variis edictis in Catholicos accendit, simulque ad Imperatorem præfati Apostatæ libellum supplicem transmisit, legemque Christianam, ceu noxiam Imperio, & Sinicis ritibus inimicam ubique proscribi petiit, interim vero *Tsong tou* cum Provinciæ Governatore conspirans, in potissimis Urbibus edicta ad Religionis Christianæ exterminium collimantia affigi jussit. cunctis ejus subditis interminato gravissimo supplicio, ne fidem Catholicam susceperent, interdixit, omnesque hujus Provinciæ Europæos militum satellitio stipatos *Macoum* relegavit ac residuas Ecclesias dirui, in Scholas & eruditorum emporium converti jussit ac denique religionem Christianam sub gravissimis pœnis in Provinciæ suæ Urbibus proscripsit. Verum hanc Christianæ legi

vexationem ejusdem hostes intra unius ^{Sæc. XVIII.}
 Provinciæ limites coarctari haud patie- ^{A. C. 1724.}
 bantur; Ergo Fockiensis Gubernator ac
 Præses denuo Imperatori libellum sup-
 plicem porrigunt, in quo persecutiones
 Christianis illatas obtenta necessitate
 excusant, speciosisque verbis imminens
 exaggerant periculum, in quo totum Im-
 perium versaretur, si Europæis suam
 legem prædicandi libertas diutius con-
 cederetur; Imperator igitur pro tenero
 suo affectu ac studio, quo subditorum
 incolumitati, ac tranquillitati Imperii
 invigilare jactitabat, omnes Europæos a
 Sinicis Provinciis ejectos vel ad Aulam
 accersiri, vel Macaum amandari, eo-
 rumque Tempia in communes usus con-
 verti jubet. Nil quoque impensius, im-
 portuniusque, quam Missionarios e Regno
 ejici, hi Religionis hostes Imperatori
 Sinico instillabant, probe persuasi, nun-
 quam certius Religionis exterminium
 procurari posse, quam dispersis, ejectis-
 que Pastoribus, eversisque Templis,
 quæ, ut in publicos usus convertan-
 tur, communem Reipublicæ utilita-
 tem Statusque rationem deprecere,
 omni tempore Pseudo - Politici per-
 suadere nitebantur.

Imperator, cui sponte currenti cal-
 car addere superfluum erat, hunc li-
 bellum supremo Rituum Senatui Ca-
 tholi-

Sæc. XVIII tholicis semper infenso discutiendum
 A. C. 1724 tradidit, a quo funesta hæc sententia

est pronuntiata: „Europæi, qui in
 „Imperatoris Aula agunt, Statui pos-
 „sunt esse proficui, & Calendariæ
 „conficiendo aliisque actibus utilia Im-
 „perio obsequia præstare valent, ceteri
 „vero Missionarii in Provinciis agentes,
 „omnino otiosi & penitus inutiles sunt,
 „nec alia præstant obsequia, nisi quod
 „Ecclesias construunt, & rudi stupida-
 „que plebi tam Viris quam foemina
 „sux Religionis præcepta inculcent.
 „Europæi igitur Imperio utiles in Aula
 „conserventur, ceteris Macaum rele-
 „gandis.„ Hoc Senatus decretum Im-
 perator sibi die decima Januarii tra-
 ditum, mox sequenti die approbavit,
 ac rubro colore hæc verba adscripsit:
*Ita fiet, ut in Senatu decisum, Europæi sunt
 alienigenæ atque exteri, jam diu satis
 in Imperii Provinciis detinuerunt. Exe-
 cutioni ergo mandetur, quicquid Tsong tou
 Fockiensis proposuit, ut vero Europæi
 plebis insultu tuti sint, eidem Tsong tou,
 cunctisque Provinciarum Gubernatoribus
 præcipio, ut hos Europæos, eis prius in Italia
 semestris mora, postmodum vel ad Aulam,
 vel Macaum transferri curent, adjuncto
 Mandarino, qui illis de securitate & ne-
 cessaria sustentatione provideat.*

Hac Imperatoris sententia Missionarii, ceterique omnes Catholici velut fulmine tacti, quo se verterent, non invenerunt; omnis consilii inopes nequidem in amicis desperationi suæ temperamentum doloris sperare poterant; horum enim alii officiis dejecti, alii indignationis metu se amicos esse aut fuisse formidabant, non ergo aliud supererat levamen, nisi quod dura necessitas etiam ab invictissimis extorquere solet, ferrea patientia: hæc ipsa autem, si longior esset, nil certius præfagebat, quam ut Dominicus ager, & segetes tam copiosæ, tam amplæ, per ducentos prope annos tot sudoribus sæcundatæ, tot lacrimis irrigatæ deficientibus operariis sensim marcescerent. Peckinenses tamen Missionarii, qui ab hoc edicto immunes erant, habito inter se consilio tandem decrevere, libellum supplicem Imperatori esse offerendum; sed quæ via accessus pateret illis? cum jam duobus abhinc annis nullus Europæorum ad Imperatoris conspectum fuisset admittus? Tentant tamen Fratrem Imperatoris decimum tertium, qui solus apud Fratrem suum gratia valebat, sibi propitium reddere, sed ab eo percipere coguntur, actum agi, sententiam enim Tribunalis Rituum ab Imperatore jamjam esse confirmatam, beneficii instar

Sæc. XVIII.

A. C. 1724.

star haberent, quod ipsi a communi exilii lege sint exempti. Quid facturos esse Principes Europæos, si in eorum Regna penetrarent Sinenses, & antiquissimas eorum leges & ritus intervertere molirentur? Ad hæc respondabant Missionarii: Viam gratiæ per Tribunalis edictum Imperatori non ocludi, hancque in iisdem ferme circumstantiis ab Imperatore defuncto Christianis fuisse apertam: dato etiam, quod duo in Provincia Fockiensi immaturo Zelo peccaverint, non esse æquum, ut tot innocuorum culpam luerent; se quidem, quod Peckini agere permitterentur, grates rependere summas, mœrore tamen consumi, si Fratres suos expulsos, simulque religionem Christianam, pro cuius amore spretis vitæ periculis & incommodis in Sinas venissent, exterminatam cernere cogerentur: Ad hæc tamen lamenta Princeps, etsi Christianis haud male affectus esset, Imperatoris tamen fratris sui gratia, Fratrum suorum exemplo, excidere veritus, post longas tergiversationes tandem libellum supplicem recepit, eumque Imperatori obtulit. Eo perlecto Imperator tres Jesuitas Köglerum, Parreninum & Bovetum ad se accersivit, ac vultu ad severitatem composito eis hæc exposuit: *Pater meus nimio affectu Es*

p̄cis indulgens, & peregrinis eorum scientiis Sæc. XVIII.
 fascinatus non parum gloriæ suæ apud Man- A. C. 1724.
 darinos detraxit: nec ego doctos Europæos
 odio habeo, ac propterea eis Peckini com-
 morandi gratiam facio, averſor autem turbas
 in meo Imperio motas, nec concedere poſſum,
 ut antiqui ritus aboleantur. Delatæ ſunt
 ad me non tantum a Fockienſi Provincia,
 ſed ab aliis quoque pluribus graves querelæ,
 ac propterea volo, ut omnes Europæi ab-
 ſcedant, id tamen gratiæ concedo, ut non
 Macaum, ſed Cantonem emigrent, ibique
 tolerantur, quamdiu quiete & tranquille,
 quin legem Chriſtianam prædicent, ſeſe
 continuerint.

Cum ergo Miſſionarii amplius obti-
 nere deſperarent, Imperatori grates re-
 penderunt humillimas.

§. LX.

Severiſſima hujus edicti executio.

Hujus edicti executioni præfigebatur
 dies decima ſeptima Februarii, Du Halde
l. c. p. 161.
 quamplurimi tamen Mandarini moræ Holberg.
t. 4. p. 150.
 impatientes præſtitutum tempus præ-
 feſtina rabie prævertebant: mox ergo
 incredibili acerbitate Gubernatores mi-
 litibus ſtipati Paſtores a ſuis oviculis
 avellunt, cunctosque aut Peckinum aut
 Cantonem abripiunt, trecentas Eccle-
 ſias aut diruunt, aut in profanos uſus
 pro